

**Relationes De Gloriosa Morte Novem Christianorum
Iaponensium**

Pasio, Francesco

Moguntiae, 1612

Eiusdem Martyris Ioannis Ingoro scripta XIII. Kalend. Februar. Anno MDCV.
ad Christianos Yatzuxirenses, qua narrat, quid inter se, & Gubernatorem
eiusdem oppidi sit actum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68461](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68461)

EIVSDEM MARTYRIS Ioannis Ingorò scripta XIII. Kalend. Februar. Anno MDCV. ad Christianos YatLuxirenses, qua narrat, quid inter se, & Gubernatorem eiusdem oppidi sit actum.

CACVZAYEMON Gubernator, postquam in conspectum eius veni: Quod, inquit, rationem sacrorum Canzuyendoni lege vetitam sequare, grande piaculum est, cuius abs te poenæ poscendæ sunt. Si tamen Christianus esse defines, res tibi erunt in tranquillo. ad hoc ita respōdi: Domine: Nulla res plus mihi voluptatis, & gaudii, nulla vberiore Deo iuges, atq; infinitas gratias agendi materiam afferre potest, quam diuinæ illius maiestatis causa suppliciiis mactari, sanguinemque profun-

profundere. atq; id vnum in medi-
 tationibus omnibus sacris, & preci-
 bus spectro, vt ad id accingar. Hinc
 coniecturam facere poteris, quàm
 longè absim à consilio ad Ethnicif-
 mū redeundi. Ego verò, inquit, Gu-
 bernator, obstupesco. neque enim
 quèquam hominem æquè ac te vul-
 tu hilari vnquam vidi. Deinde in-
 troducto in interiora suarum ædiū:
 Vnde, inquit, mi frater, hæc tua
 immodica lætitia? Tum ego con-
 uersionis meæ historiam à capite ar-
 cessens: Cum, inquam, annis supe-
 rioribus, sectarum Iaponiarum do-
 ctrinam iis libris legendis cognosce-
 re studerem, qui fama, & eruditio-
 ne præcellunt, multa in iis absurda,
 multas fictas fabulas, multas frau-
 des comperi: quis verò auctor es-
 set cæli, terræ, hominum, & reliquæ
 vniuersitatis, mirum silentium. Vn-
 de in eam opinionem sum adductus,
 vt omnia fortuitò ac spõte extitisse
 crederem. Quare qui salutem ani-

G 3 morum

morum appetant, & quærant, meas nugas agere. quæ in hac vita sint ea sola aliquo numero esse debere. Postea verò Murus oppidum, quod mihi patria est, in potestatem venit Augustini Fingonocami, qui omnibus suæ ditionis hominibus auctor erat, vt, quod iam ipse fecisset, Christi instituta sequerentur. tum verò ad conciones itare cœpi, & interdum cum concionatoribus congregari. cū interea, neque vt fateer, neque vt crederem vllam esse ad salutem animi viam, animus induci posset. Aliquāto post temporis interuallo huc Yatzuxirum veni, vbi Christianis nonnullis ea exposui, quæ mihi dubitationem de animi immortalitate faciebant. quæ cū illi negarent se posse refellere, eorumq; confutationem à quopiā de Societate se petituros esse dicerent, enimverò tantopere me ipse circumspicere cœpi, tantumq; fastu & arrogantia intumescere, nullum vt Sociorum mihi
compo-

componi posse crederem. Interea loci reuertitur è Coraiano bello conixi iacobus Mimafaca, qui sua facundia, religionis ardore, & præstantibus virtutum exemplis maiorem populi, ac nobilitatis partem, atq; adeò me quoq; omnium peruicacissimum adduxit ad Christum. Non prius tamè ad baptismũ accessi, quam rationes omnes, quas ad demonstrandam certã ad salutẽ viam Christiani afferunt, cõsiderauissem cum animo, & singularum momenta expendissem. Ibi verò manifesto comperi, & manu tenui, fieri non, posse quin aliquis sit totius vniuersitatis parès, & quin doctrina ab illo prodita certa sit, atq; omnis erroris expers. Risit ad hos meos sermones Cacuzayemon, & : Nimirum, inquit, res festiua foret, si qui de Christianis quæstionem habet, eosq; castigare cogitat, victus eorũ sermonibus caperetur. Equidem nunquam existimaui Amidam, aut

Xacam salutem dare posse: neque probabile mihi videtur, quod Benzi prædicant, eum qui hoc solum dixerit, Namù Amidabut, certo ad salutem esse venturum. Idem de Christianis meum est iudicium, quos equidem solis IESV & Mariæ nominibus pronunciandis, absque aliis operibus bonis, non credo felicitatē adipisci posse. Porrò quemadmodū Xacà multorum mendaciorum, & technarum artifex fuit, ita non satis scio, num vestri Patres eandem non insistant viam, neque rectè an secus sint animati, neq; omnino quid propositum habeant. Neq; satis possum statuere, an, quoniam è remotissimis orbis partib⁹ huc aduecti, res patrias tanto eloquentiæ artificio, & animi impetu tollunt in cælum, vt plebem admiratione permoueant, idcirco tantā fidem mereantur. Neq; verò ego, inquam, solis Patrum sermonibus nitor, sed rationum, quas adducunt, firmitate, quibus cognitis non

tis nō habet mēs animi, quod ultra
requirat. itaq; nunc vel illa vna me
cogitatio iucundissimè afficit, quod
Christiani nominis causa sit mihi
moriendum. Tum Cacuzayemon:
Multi, inquit, homines animosi &
fortes mortem nec flocci fecerunt.
neminem tamen existimo tali tem-
pore tantam, quantam in te video,
lætitiā, ac serenitatem vnquam o-
re prætulisse. Cui ego: Hoc gaudiū,
inquam, Domine, animique iucun-
ditas, non aliunde quàm ex persua-
sione nascitur, aliam superesse vitā,
vnumq; esse rerum creatorem. quæ
quidem persuasio perinde mihi cer-
ta videtur, ac si manibus rem tenerē.
Subiicit Gubernator: Nimirum tu
homo nimiū simplex, quicquid Pa-
tres dixerint confestim tibi persua-
des. Doleo, crede mihi, homini tali
bonitate, & candore animi, qualem
in te animaduerto, esse pereundum.
Respondi: at ego, Domine, non isto
pacto, quo me esse inducis animum,
G s simpli-

simplicem, & syncerum me esse iudico. Quippe cum ante susceptum baptismū, huius seculi negotiis immerfus iacerem, securus futuri, hominibus interdum imponebā. nunc autem, quæ Ethnici prima ducunt, atq; adeò vitam ipsam assis non æstimo. quam si propter meum in Procreatorem meum amorem, eiusque gloriæ studiū amiserō, cum ea æternam, & felicem illam, quæ in cælis degenda est, commutauero. atque utinam, Domine, Patrum doctrinā complectare: idem, crede mihi, senties, ac prædicabis. Ibi Cacuzayemō: Simonem, inquit, Taquendam popularem, & amicum meum intimū, etiā cum vnus digiti iacturā seruare cupiebam. at ille omnibus consiliis meis abiectis, insuper Christianis consulebat, ne à suis institutis discederent. id quoniam cum manifesto legis Canzuyendonianæ desplicatu coniunctum erat, mihi illum ab interitu liberare non licuit. Hunc o-

raui

raui non semel per amorem, quo in me ferretur, vt, quoniam quæ ad æternam salutem pertinerent tam liquidó cognosceret, ea mihi ita declararet, vt perinde á me, atq; ab ipso capi possent. at ille eas eiusmodi res esse aiebat, quas se verbis explicare posse diffideret. Ad extremum, iubet me ire in carcerem: recepit tamen, vbi venisset Canzuyédonus, apud eum de mea liberatione acturum. Egi gratias de hac eius in me voluntate: maius tamen beneficium futurũ, si casus mihi esset pro IESV CHRISTI seruatoris mei nomine sanguinem fundendi. Hæc est summa eius sermonis, quem cũ Governatore habui. Vos in agẽdis. Deo gratias pro tãto beneficio, quantum est Dei causa captum esse, me quæso adiuuate. Orate etiam Deum Opt. Max. vt maiore in me quotidie clementia, ac misericordia utatur. Hactenus Ioannes Ingorò. Cognitum est præterea obiurgatum eũ à Cacu-

à Cacuzayemone, quòd ossa quatuor crucifixorù Magdalena, Agnetis, Ioanna, & Ludouiculi furari, & Nang-fachi vendere non dubitauisset. Cui negauit Ioannes posse à quoquam se talis nundnationis cõperiri, fateri tamẽ nonnulla fortuito in terram delapsa, vt Christiano ritu humaret, sublegisse.

*EPISTOLA TRIUM
Martyrum, é carcere
Yatluxirensi ad P. Propri-
positum Prouincia-
lem Societatis
Iesu.*

Mirificè Tuis litteris, Reuerẽde Pater, recreati ac refecti sumus. Quod ad nos attinet, tametsi semper aliquam Dei causa aduersa patiendi occasionem expectauimus, verebatur tamẽ, ne, quod peccatis inquinati essemus, voti nostri